

ДЪРЖАВЕН ВѢСТНИК

„Държавен вѣстник“

ще излѣза

за сега дваждь въ седмичата:
въ Срѣда и Сѫбота.

Поръчки и писма
за „Държавен вѣстник“
се испрашват
до Администрацията
въ Министерството на Народното Правоопредѣление.

Цѣната на
„Държавен вѣстник“
за до 1-и януари е:
Въ Княжеството 10 фр.
За граница 12 „

ЗА ВСЯКАКВИ ПУБЛИКАЦИИ

се илаща:

За единъ гармонентъ редъ за първия
три пъти по 30 сант., а за всякий
послѣдующий — 20 сантими.

Година II.

София, сѫбота 13-и декември 1880 г.

Брой 91.

По Министерски Съветъ.

УКАЗЪ
№ 707

Ний Александър I

Съ Божия милост и волята народна

Князъ на България.

Народното Събрание прие, Ний утвърдихми и
утвърдявами следующия

ЗАКОНЪ

за

Съдение на министри.

I. Редътъ за дѣйствията на Народното Събрание при даването подъ сѫдъ министри за престъпления, предвидѣни въ 155 членъ отъ Конституцията.

1. Всѣкъ представител има право да внесе въ Народното Събрание предложение за предаванье подъ сѫдъ министри. Това предложение трѣба да бѫде писмено и подписано наймалко отъ една четвърть отъ членовете на Народното Събрание.

Въ предложението за предаванье подъ сѫдъ трѣба да сѫ показани фактоветъ и обстоятелствата, на обвинението, които показватъ престъпните дѣянія, предвидѣни въ 155 чл. отъ Конституцията (срав. 156 чл. отъ Констит.).

2. Предложението за предаванье подъ сѫдъ, слѣдъ като се внесе въ Народното Събрание, не забавно се сѫобщава на обвиняемий министъ.

3. Слѣдъ три дни, отъ като се внесе предложението за предаването министра подъ сѫдъ, представителътъ, който е внесъл предложението, чете го въ Събранието и излага устно мотивитъ, слѣдъ което обвиняемий министъ има право да даде обяснения за свое оправдание или за опровержение мотивитъ, слѣдъ това се допушкатъ прения по поводъ на предложението, при което обвиняемий министъ има право да възражава на всѣки представителъ, който поддържа обвинението.

4. Слѣдъ като се свършатъ пренията, представителътъ пити Народното Събрание, приема ли то въ уважение предложението, за да се предаде подъ сѫдъ Министътъ, или го оставя безъ предаванье.

5. Ако Народното Събрание признае предложението за предаванье подъ сѫдъ уважително, то избира комисия отъ 12 члена, върху която се възлага да установи тя подробно и обстоятелно фактъ на обвинението.

За членове на тая комисия не могатъ да бѫдатъ избрани представителите, които сѫ подписали предложението за предаването подъ сѫдъ, но тѣ, както и обвиняемий министъ трѣба да бѫдатъ изслушвани всѣки пътъ, когато поискатъ.

6. Комисията трѣба да свърши дѣйствията си до затварянето на сесията, и да яви на Събранието резултатитъ на свойте издирванья.

7. Слѣдъ като комисията направи доклада си за резултатитъ на издирването, ставатъ прения споредъ изложеній въ чл. 3 редъ, слѣдъ това Народното Събрание съгласно съ 157 чл. отъ Конституцията, рѣшава въпроса за предаването министра подъ сѫдъ. —

8. Въ сѫщо то засѣданіе Народ. Събрание, избира измѣжду представителите Държавенъ обвинителъ, върху когото се възлагатъ прокурорските обязанности.

9. Станжлото постановление за предаванье министра подъ сѫдъ независимо се сѫобщава министру на Правосъдието за надлежното распореждане съгласно съ 10 Чл.

II. Начинъ по който се съставя и дѣйствува Държавния сѫдъ за издирване и рѣшаване на дѣла по обвинение върху министритъ въ престъпни дѣянія, които сѫ предвидѣни въ 155 чл. отъ Конституцията.

10. Предварителното слѣдствието по обвинението на министра въ престъпни дѣянія, показани въ 155 чл. отъ Конституцията, се извършва отъ особна слѣдственна комисия, която състои отъ три члена: единъ членъ отъ Върховният Касационен Сѫдъ, като Предсѣдателъ на комисията, единъ отъ Подпредсѣдателите на Апелативните Сѫдилища и единъ отъ Подпредсѣдателите на Окръжните Сѫдилища Членоветъ на тая комисия се назначава отъ Князъ, по докладъ отъ Министра на Правосъдието.

11. Слѣдствената комисия при извършване слѣдствието се рѣководи отъ правилата, които сѫ предписани за извършването на предварително слѣдствието отъ 574—665 ст. на Врем. Сѫд. Правила.

12. Наглѣдането за извършване предварителното слѣдствието принадлежи на Държавния Обвинителъ.

13. Обвиняемите министри и Държавния Обвинителъ могатъ да подаватъ жалби или протести спрѣчу дѣйствията на слѣдствената комисия, за нарушение или стѣснение правата имъ, въ угловното отдѣление на Върховният Касационен Сѫдъ (672—676 ст. отъ Врем. Сѫд. Правила) който (Сѫдъ) при разрѣшението на жалбата или протesta, се рѣководи отъ правилата, предписани въ 677—683 ст. отъ Врем. Сѫд. Правила.

14. Комисията, като свърши предварителното слѣдствието, препраща дѣлото до Държавния Обвинителъ, който има право да изиска допълнително слѣдствието, ако и да е признала комисията слѣдствието за свършено.

15. Върху основание на данните, които сѫ установени въ предварително слѣдствието, Държавния Обвинителъ съставя обвинителенъ актъ, (чл. 15 отъ допълнен. на Врем. Сѫд. Правила) и го предава Предсѣдателю на Върховният Касационен Сѫдъ, заедно съ предварителното слѣдствието, тѣй сѫщо и съ списъка на лицата, които трѣба да се викатъ въ Сѫдътъ.

16. Предсѣдателътъ на Върховният Касационен Сѫдъ, слѣдъ като получи обвинителния актъ, распорежда се споредъ предписанието въ 691—710 ст. отъ Врем. Сѫд. Правила и чл. 18 отъ допълнен. на Врем. Сѫд. Правила, а тѣй сѫщо се распорѣжда да се привикатъ въ сѫдебното засѣданіе въ назначения срокъ всичките предсѣдатели на Апелативните и Окръжните Сѫдилища.

17. Държавния Сѫдъ състои отъ: а) всичките налични сѫдии отъ Върховният Касационен Сѫдъ, освѣнъ този сѫдия, който е участвувалъ при извършването на предварителното слѣдствието (715 ст. отъ Врем. Сѫд. Правила); б), сѫщо толкова сѫдии избрани съ жребий кога се открие сѫдебното засѣданіе измѣжду предсѣдателите на Апелативните и Окръжните Сѫдилища.

Предсѣдателските обязанности се възлагатъ върху Предсѣдателя на Върховният Касационен Сѫдъ.

Обязанностите на обвинителъ се възлагатъ върху Държавният Обвинителъ.

Секретарската длѣжност се възлага на единого отъ секретарите при Върховният Касационен Сѫдъ, по назначение отъ предсѣдателя на този сѫдъ.

Бѣлѣшка. Отводъ на сѫдии се допушта върху общото основание (716—720 ст. отъ Врем. Сѫд. Правила.)

18. Държавния Сѫдъ при извършване на сѫдението и при рѣшеніе на дѣлото, се рѣководи отъ общите правила за рѣшаване на уголовни дѣла (722—849 ст. Врем. Сѫд. Правила). Пресъ-

дитъ на Държавния Сѫдъ сѫ окончетелни; тѣ не подлежатъ ни на апелация, ни на кассация: но на осдѣните се предоставя право да подаватъ молба за помилване, която се и представя на усмотрѣнието на Народното Събрание.

19. Въ случаите, показани въ 816 и 835 статии отъ Врем. Сѫд. Правила присъдата, преди да се испълни, се представя въ Народното Събрание за негово усмотрѣнието (16 и 159 чл. отъ Конституцията), послѣдовавшето съгласие на Народно Събрание за помилване или за смялението на наказанието се представя чрезъ Министра на Правосъдието на Него Височество Князъ за утвърждение. Тѣ сѫщо се постигатъ и въ онѣзи случаи, когато Народното Събрание признае молбата за помилване уважителна.

20. За испълнението на присъдата на Държавния Сѫдъ, наблюдава Държавния Обвинителъ.

III. Начинътъ, по който става предаването подъ сѫдъ и самото сѫдение Министри.

21. За общи злодѣяния и престъпления, извършени отъ Министъ, обвиняемий Министъ подлежи на наказание споредъ общий углavenъ кодексъ.

22. Ако Министътъ, при възбуждение пресъдъдането се намѣрва въ оставка, тогава той се сѫди въ общите сѫдебни мѣста по обикновенниятъ редъ на углavenий сѫдъ.

23. Когато Министътъ е на служба, углavenото пресъдование спрѣчу него може да бѫде възбудено само по разрѣшение отъ Народното Събрание по просто вишегласие на присъствующите членове.

24. Министътъ се сѫди въ Върховният Касационен Сѫдъ въ углavenото отдѣление.

25. На прокурора при Върховният Касационен Сѫдъ се възлагатъ прокурорските обязанности върху общите основания.

26. Гражданското Отдѣление отъ Върховният Касационен Сѫдъ избира изъ между своите членове единого за извършване предварителното слѣдствието.

27. Тоя Членъ отъ Върховният Касационен Сѫдъ, който произведжа слѣдствието, щомъ това по слѣдното се свърши, предава го на прокурора при Върховният Сѫдъ, който или съставя обвинителенъ актъ, или дава свое заключение, за да се прекрати дѣлото, и слѣдъ това го препраща въ гражданското отдѣление на Върховният Касационен Сѫдъ.

28. Ако гражданското отдѣление отъ Върховният Касационен Сѫдъ намѣри, че дѣяніето, което се приписва на Министъ, е ненаказуемо и че уликътъ за изобличение обвиняемий Министъ въ престъпно дѣяние сѫ недостаточни, то онъ прекратява дѣлото, и се распорѣжда, за да се освободи обвиняемий, ако той се намѣрва подъ стража.

29. Ако гражданското отдѣление намѣри, че приписваното на Министъ престъпно дѣяние е наказуемо, и че уликътъ за изобличението му сѫ достаточни, то дѣлото за подсѫдни се прѣдава въ углavenото отдѣление на Върховният Касационен Сѫдъ.

30. Министътъ който е привлеченъ къмъ слѣдствието, или е предаденъ подъ сѫдъ, веднага представлява извършва служебните си обязанности.

31. Когато се извърши предварителното слѣдствието, когато се предава обвиняемий подъ сѫдъ, и когато се свърши сѫдението, пазътъ се общите правила, които сѫ установени за углavenото сѫдопроизводство.

32. За простъжки, за които въ углavenий законъ се полага само парично взискане не повече отъ 300 лев., или запиране до 3 мѣсеца, Министътъ се сѫдитъ въ обикновенниятъ сѫдилища, но при това запирането се замѣнява съ глоба отъ 25 до 300 лев.

Заповѣдами щото настоящий законъ да се облѣче съ Дѣржавният печатъ и обнародва въ „Дѣржавни Вѣстникъ“.

Издаденъ въ Нашата Столица София на 10 декември 1880 година

На първообразното съ собственната рѣка на Негоно Височество написано:

Александъръ

Приподписанъ:

Министъръ на Финансите и Предсѣдателъ на Министерския Съветъ Каравеловъ.

УКАЗЪ

№ 708

Ний Александъръ I.

Съ Божия милост и народната воля

Князъ на България.

Народното Събрание прие **НИЙ утвърдихми и утвърдявами слѣдующий.**

ЗАКОНЪ

за

наказанията които се налагатъ за престъпленията предвидени въ 155 членъ отъ Конституцията.

1) За измѣна на Отечеството или на Князът виновни се наказва спорѣдъ рѣдът на измѣната и степенъта на вината, съ затворъ въ окови отъ (5) петъ до (15) петнадесетъ години.

2) За нарушение на Конституцията виновни се наказва, спорѣдъ важността на нарушенето и степенъта на вината, съ затворъ въ тѣмница отъ (1) една до (5) петъ години.

3) За предателство или вреда, причинени на Княжеството съ цѣль за личенъ интерес, спорѣдъ важността на вредата и степенъта на вината, виновни се наказва съ затворъ въ тѣмница отъ една (1) до десетъ (10) години.

Бѣл. а) Наказанията, които сѫ показани въ горѣ-
поменитѣ три члена винаги се придржаватъ съ лишене за
до животъ отъ политическите и граждански права, които
сѫ избрани въ 29 и 31 чл. отъ Отт. Наказателенъ Законъ
и освѣнъ туй съ възнаграждение на вредата и загубите,
които сѫ причинени на Дѣржавата чрезъ престъпното дѣ-
яніе.

Бѣл. б) За по точно опредѣление признаците на престъпленията, които сѫ показани въ горнитѣ три члена, сѫ-
датъ се рѣководи отъ наказ. законъ а туй сѫщо и отъ
Конституцията.

Заповѣдами щото настоящий законъ да се облѣче съ
Дѣржавният печатъ и обнародва въ „Дѣржавни Вѣстникъ“.

Издаденъ въ Нашата Столица София, на 10 декември 1880 год.

На първообразното съ собственната рѣка на Негоно
Височество написано:

Александъръ.

Приподписано:

Министъръ на Финансите и Предсѣдателъ на Министерския Съветъ Каравеловъ.

По Министерството на Финансите.

УКАЗЪ

№ 713.

Ний Александъръ I.

Съ Божия милост и народната воля

Князъ на България.

Народното Събрание прие **НИЙ утвърдихми и утвърдявами слѣдующий.**

ЗАКОНЪ

за

предупреждение съсипителното за земедѣлческото население зло, което
проистича отъ зеленицата.

Чл. 1. Подъ името „зеленица“ (които е извѣстна и
подъ турските названия: „селеемъ“, „чименъ“, „захире па-
раси“ и тѣмъ подобни) разумява се продажба храна на
зелено.

Чл. 2. При даването пари за зеленица, не дозво-
лява се да става оцѣнение на храната; то ще става въ
време, когато, спорѣдъ сключеното условие, трѣба да се
предаде храната.

Сви... Чл. 3. Ни една продажба на зеленица нѣма никак-

ква сила предъ Съдътъ, ако не е утвърдена отъ мѣстно-
то общинско или старѣйшинско управление.

Чл. 4. Надлѣжното управление подтвърдява само
таквъзъ продажби, които сѫ станали съ условие: а) че
оцѣнението на храната ще стане съобразно съ чл. 2-ий
отъ този законъ, и б.) че на покупателя се не отстѣживатъ
отъ тогавашната текуща цѣна повече отъ 12 %.

Чл. 5. Въ случаи на неурожай, земедѣлците по-
връщатъ парите на тѣрговците за колкото храна не могатъ
да имъ предадатъ, за едно съ лихвата имъ по 12 % на
гадина. Тѣрговцътъ не може да иска обезщетението.

Чл. 6. Настоящия законъ има сила до когато се
възстановятъ земедѣлческите касси и установятъ и се на-
прави такъвъзъ, щото они (кассите) да сѫ достъпни и за
най-сиromахътъ.

Испълнението на този законъ възлагами на Нашътъ
Министъръ на Финансите.

Обнародвами настоящий Законъ, заповѣдами, щото
онъ да бѫде облѣченъ съ Дѣржавният печатъ и напечатанъ
въ „Дѣржавни Вѣстникъ“.

Издаденъ въ Нашътъ Дворецъ въ София на 5-ий
декември 1880 г.

На първообразното съ собственната рѣка на Негоно
Височество написано:

Александъръ.

Приподписанъ:

Министъръ на Финансите Каравеловъ.

УКАЗЪ

№ 714.

Ний Александъръ I.

Съ Божия милост и Народната воля

Князъ на България.

Народното Събрание прие **НИЙ утвърдихми и утвърдявами слѣдующия.**

ЗАКОНЪ

за правото което ще се зима при
продажбата на домашенъ едъръ до-
битъкъ

Чл. 1. Подъ името „домашенъ едъръ добитъкъ“ се
разумѣва: волове, биволи, коне, мѣжки и магарета, били
тѣ мѣжки или женски, млади или стари.

Чл. 2. При продажбата на какъвъзъ да е едъръ до-
матънъ добитъкъ продавачътъ плаща единъ видъ данъкъ
въ полза на общината и на цѣлия окрѣгъ.

Чл. 3. Всѣкий продавачъ на едро добиче трѣба да
има свидѣтелство отъ своето общинско или старѣйшинското
управление, че то е негова собственность.

Чл. 4. За всѣко едро добиче, гдѣто и да се продаде
продавачътъ плаща по два процента.

Чл. 5. Доходътъ отъ този данъкъ принадлежи само
на общината, когато добичето се продаде въ една община,
въ която нѣма пазаръ, а е за смѣтка на общината и о-
крѣгътъ, когато се продаде тамо, гдѣто има недѣленъ или
годишненъ пазаръ. Въ последниятъ случай отъ доходътъ само
десетата част принадлежи на мѣстната община.

Чл. 6. Приналежища на окрѣгътъ приходъ, както
бѫдѫщия така и предишния, който се пази въ ковчежничес-
твата, оставя се подъ распореждането на окрѣгните
съвети, които, съ съгласие на большинството отъ кметовете
на окрѣгътъ, го употребляватъ за направата и поддър-
жката на окрѣгни болници и училища на мѣста удобни
за назначението си.

Чл. 7. Ония, които не би се съобразявали съ наред-
бите на този законъ, предаватъ се отъ общините на миро-
вите сѫдии и се наказватъ съ глоба въ полза на общи-
ната.

Чл. 8. Този законъ влизи въ сила отъ първия мартъ
1881 година.

Испълнението на този законъ възлагами на Нашътъ
Министъръ на Финансите.

Обнародвами настоящий законъ: заповѣдами щото
онъ да бѫде облѣченъ съ Дѣржавният печатъ и напечатанъ
въ „Дѣржавни Вѣстникъ“.

Издаденъ въ Нашътъ Дворецъ въ София на 5 де-
кември 1880 год.

На първообразното съ собствена рѣка на Негоно
Височество написано:

Александъръ.

Приподписанъ:

Министъръ на Финансите Каравеловъ.

УКАЗЪ

№ 715.

Ний Александъръ I.

По Божия милост и волята народна

Князъ на България.

Народното Събрание прие **НИЙ утвърдихми и утвър-
дявими слѣдующий**

ЗАКОНЪ

за забѣлѣжването

**Ражданътъ, женидбъ и умиранътъ
въ Княжеството България.**

§ 1. Отъ 1 януари 1881 год. всѣко ражданѣе,
всѣка женидба и всѣко умиранѣе въ Кн. България ще се
забѣлѣжва точно въ особенъ за това регистъръ, който ще
объема слѣдующите съѣденія:

a) За ражданътъ: мѣстото и окрѣга гдѣто се е
случило ражданъето; време (година, мѣсецъ, денъ и часъ)
когато се е случило ражданъето; брой на новородените
дѣца; да ли се е дѣтето родило живо или мъртво; да
ли е мѣжко или женско; да ли е законно или незаконно;
имената и прѣкора на родителите, тѣхната вѣра, старостъ
и занаятъ; време, когато се е кръстило или обрѣзано
дѣтето; името и прѣкора на кръстника (-ата); името и
прѣкора на духовното лице, което е кръстило или обрѣ-
зало дѣтето; и иѣкъ бѣлѣжи, като: да ли е дѣтето ро-
дено въ иѣкое явно завѣдение (болница, затворъ и пр.);
да ли е родено на полето, на вода, да ли е намѣreno.

b) За женидбата: време (година, мѣсецъ и денъ)
когато се е станжла женидбата: на колко сѫ години и колко
мѣсечи лицата, които се женятъ; тѣхната вѣра; да ли
сѫ момъкъ (мома), вдовецъ (вдовица), законно напу-
снатъ (напусната); занаятъ или какъ се прехранятъ ли-
цата, които се женятъ; въ какъвърдътъ рѣдъ сѫ по-мѣжду
си; знаятъ ли да четятъ и пишатъ; тѣхните имена и
прѣкори; гдѣто се тѣ родили, мѣсто и окрѣгъ (за лица
родени не въ Кн. България — царница); името и прѣкора
на духовното лице, което е извѣрило обряда на погребението; бѣлѣжи, като: да ли са е
случило умиранъето въ иѣкое явно завѣдение (болница,
затворъ, казарма, и пр.), да ли е на пътъ, на вода
умрѣло, да ли е умрѣлото като лещъ намѣreno.

§ 2. Забѣлѣжването горнитѣ съѣденія става само
на нарочно за това пригответи регистри. За да се
избѣгнатъ разни побѣркования, регистра за ражданътъ
ще бѫде отъ бѣла книга, регистра за женидбата отъ
розова (пембейя) книга, а регистра за умиранътъ отъ
пепеляна книга. При настоящите наредби се прилагатъ
като примѣръ формулари какъ ще бѫдатъ начертани ре-
гистрите.

§ 3. При всѣка черкова, джамия и синагога въ
Кн. България ще се оставятъ по два екземпляра отъ ре-
гистрите за ражданътъ, отъ регистрите за женидбата и
отъ регистрите за умиранътъ.

Три отъ тѣзи регистри ще бѫдатъ дѣбѣли, а други
три, на кориѣтъ на които ще бѫдатъ написано пре-
писъ, ще иматъ приближителни потрѣбенъ брой лис-
тове само за една година.

§ 4. Съ забѣлѣжването ражданътъ, женидбата и
умиранътъ въ надлежните регистри задължаватъ се ено-
рийските свещеници, имами и хахами. Въ случаи че
послѣдните дѣца духовни лица не знаятъ да четятъ и
пишатъ бѣлѣжи, то тѣ ще се послужатъ съ мѣстните
писци или други лица; но на всѣкой начинъ тѣ отго-
варятъ за точността и редовността на забѣлѣжването.

§ 5. За всѣко родено дете (живо или мъртво), за
всѣка женидба, за всѣко умрѣло ще се написва единъ
редъ отъ регистра, съ текущия номеръ по редъ. Мър

свещеника, имамина и хахамина съх длъжни да събергатъ незабавно всичките потръбни свѣдѣния.

§ 9. Ни един енорийски свещеникъ, имамъ или хахамъ не смѣ да кръсти, (обрѣже) вѣнчаетъ или погребе лице, което не спада въ енорията му. Случи ли се въ крайна нужда (като за кръщене болно-родени дѣца, болестъ на енорийското духовно лице и др. п.) свѣщеника, имамина или хахамата да кръсти вѣнчаетъ и погребе лица отъ чужда енория, тогасъ той е длъженъ да запише това само въ надлѣжните два регистра на онази енория, гдѣто се случило раждането, женидбата или умирането.

§ 10. За всѣко престижение настоящитѣ наредби енорийски свещеникъ, имамъ или хахамъ ще се предава на сѫдъ за наказание споредъ чл. 102 отъ на- казателния отмански законникъ или гл. II чл. 26 отъ Устава за Мировитѣ сѫдии.

§ 11. Околийския началикъ и всѣки по горенъ отъ него държавен чиновникъ има право да преглежда да ли въ регистрите се пише рѣдно и точно; а на статистическото отдѣление въ Министерството на Финансите предоставя се правото да праща особення за това чиновници. Преглеждането за редовното и точното за- бѣлѣзване ражданята, женидбите и умираньта предо- ставя се особено на окрѣжните училищни инспектори и на Финансовите инспектори, кога тѣзи чиновници обика- лятъ по своя служба мѣстата. Въ случаи че чиновника при преглеждането намѣри нередовностъ или неточностъ въ регистрите, той ще рапортира за това на надлѣжния архиерей, мюфтия или рабинъ, който трѣба незабавно да предаде на сѫдъ обвиняния.

§ 12. За доброто и точно записване и въ двата надлѣжни регистри за всѣко родено (живо или мъртво) дѣто, всѣка женидба и всѣко умиране енорийски свещеникъ, имамъ или хахамъ получава отъ хазната награда по петъ стотинки. Плащането на тази награда ще стане въ първото тримѣсяче на слѣдующата година. По това време ще се прати на вѣсѣки околийски началикъ точенъ списъкъ, споредъ самите регистри, колко дѣца, колко женидби и колко умиранья е записалъ всѣки свещеникъ, имамъ или хахамъ заедно съ по- трѣбното количество пари за исплащане. Околийския началикъ отъ своя страна ще раздѣли както трѣба на- градитъ и ще ги раздаде подъ расписка на надлѣжните свещеници, имами или хамами. Никакво прошение или парично искане отъ страна на свещеника, имамина или хамамина не е нужно за това.

§ 13. Всичките баби (акушерки) родопомогателни лѣкарки (акушери) и доктори медиции се задължаватъ да явятъ незабавно на надлѣжния енорийски свещеникъ. Имамъ или хахамъ за всѣко раждане станжало чрезъ тѣхно спомаганье. Престижниците на настоящия параграфъ ще се предаватъ тозъ-часть на сѫдъ за неиспълнение на- стоящите закони и наредби.

§ 14. Въ първите дни на (най-късно до 10) януари на всѣка година, общинския кметъ ще сбере отъ всичките черкови, джамии и синагоги въ своята община малките регистри (преписи) и ще ги прати на своя околийски началикъ. Кметъ е длъженъ да запечата въ при- съствието на свещеника, имамина или хахамата регистрите (преписи) и да даде особена расписка за приемането имъ. Околийския началикъ, като получи всичките подобни регистри отъ повѣрената си околия, ще ги прати на представения си Окрѣжъ Управителъ.

Послѣдния щомъ получи всичките регистри (преписи) отъ повѣрения си окрѣжъ, праща ги съ надписъ: „До Министра на Финансите за Статистическо-организационното Отдѣление.“

§ 15. Статистическото Отдѣление въ Министерство-то на Финансите щомъ получи регистрите ще направи незабавно нужните проверки, ще направи потрѣбните мѣрки за исплащането наградите (гледай § 12) и тогасъ ще пристигнатъ къмъ обработването събрания въ регист- рите статистически материјалъ.

§ 16. Всичките свѣдѣния записани въ регистрите за ражданята, женидбите и умираньта пазятъ се като тайна. Отъ това постановление се исключаватъ само официално отъ регистрите преписаните свидѣтелства. Престижниците на този параграфъ ще се предадутъ на сѫдъ споредъ чл. 215 отъ на казателния отмански законникъ.

§ 17. На статистическото Отдѣление въ Министер- ството на Финансите се оставя правото да запазва за вмѣжнатите въ регистрите потрѣбни и да иска въ расто- яние на годината свѣдѣния за написаните вече въ реги- стрите ражданя, женидби и умиранья. На всѣко подобно питанье енорийските свещеници, имами и хамами съ длъжни да отговарятъ точно и незабавно.

§ 18. Регистрите за ражданя, женидби и умиранъя немогатъ въ нищо да се промѣнятъ безъ съгласието на Статистическото Отдѣление въ Министерството на Финансите.

§ 19. Министерството на Външните работи и Ис- повѣдъзията ще прати най-късно до 15 Декември т. г. на всѣка черкова, джамия и синагога потрѣбните шестъ регистри.

§ 20. Всичките разноски за бѣлѣженето ражданята, женидбите и умираньта (като печатане регистрите и потрѣбните инструкции се възлага на Статистическото Отдѣление въ Министерството на Финансите).

§ 21. Всичко относително напечатването регистрите и потрѣбните инструкции се възлага на Статистическото Отдѣление въ Министерството на Финансите.

Заповѣдватъ щото настоящий законъ да се облече съ Държавниятъ печатъ и обнародва въ Държавниятъ Вѣстникъ.

Издаденъ въ нашата Столица въ София на 10 де- кември 1880 година.

На първообразното съ собственната ръка на Н. В. написано:

Александъръ,

Приподписано:

Министъръ на Финансите

Каравеловъ.

УКАЗЪ

№ 716

Ний Александъръ I.

По Божия милост и волята народна

Князъ на България.

Народното Събрание прие, **НИЙ УТВЪРДИХИ И УТВЪРДИАМИ СЛѢДУЩИЙ**

ЗАКОНЪ

за

Общото преbroяване на народа въ Кн. България на 1. януарий 1881 г.

I. Предмета на народното преbroяване.

§ 1. Общото народно преbroяване става съ цѣль да се опредѣли истинското число на присъствието на население. Подъ това се разумѣва цѣлото число на живущите лица, които се намиратъ въ границите на Княжеството България по време на преbroяването.

§ 2. Въ всѣка община ще се счита като присъствието онова лице, което тамъ преношува на 31 декември 1880 г. срѣщу 1 януарий 1881 г., лица които през тѣзи ноќи пѫтуватъ, или се намиратъ извѣнъ коя да е община, ще се преbroятъ тамъ, гдѣто тѣ стигнатъ преди пладнѣ на 1 януарий 1881 г.

§ 3. Находящите се въ ладините (или вапори) на българска територия лица, отъ каквато и да съ народностъ, ще се преbroятъ заедно съ мѣстното присъствието население. За пѫтущи ладии (вапори) постъпватъ съгласно съ § 2.

§ 4. Преbroяването ще служи йошче за опредѣление на населението по право (population de droit), което объема лицата съставлящи домакинства въ отдѣлните общини, както и ония които тамъ живѣятъ самостоятелно (бекърски).

II. Какъ ще се организува народното преbroяване.

§ 5. За да се извѣрши преbroяването споредъ изисквания строгъ редъ и точностъ, общинскиятъ началикъ ще раздѣлятъ мѣстото на отдѣлни преbroителни участъци (махали) и ще ржководятъ самото преbroяване. Всѣка община има най-малко единъ такъвъ участъкъ.

Голѣмата на всѣки преbroителъ участъкъ трѣба тъ да се опредѣли, щото та да е съобразна съ § 13 а въобще приbroяването да стане върно и точно. За това желателно би било всѣки участъкъ да има отъ 50 до 100 къщи. Объема на всѣки преbroителъ участъкъ трѣба да се опредѣли точно, за да не би нѣкое домакинство останало непреbroено или по пogrѣшка, да не биде два пѫти преbroено.

§ 6. За преbroяването ще се съставятъ преbroителни комисии, а освѣнъ тѣхъ пригласятъ колкото е възможно повече доброволни преbroители. Съставянето комисии, оставя се на окрѣжните управители, които ще се споразумѣятъ за това съ околийските и общински началици. Всѣки чиновникъ, въ случаи на назначение, длѣженъ е да приеме службата преbroителъ. Всичките енорийски свѣщеници, имами, рабини и др. т. п. влизатъ по длѣжностъ и безъ назначение въ състава на преbroителните комисии.

Доброволни преbroители ще се поканятъ чрезъ пѣчата, а окрѣжните управители, околийски началици и общински кметове ще поканятъ утсно и писмено способните за това хора. При това ще се обрне особено внимание на учителите, докторите, медецините и други образованите лица.

§ 7. Службата преbroителъ е почетна служба. Само въ крайна нужда (като напр. при населението неграмотно на официалния язикъ) ще се отстѫпи награда на преbroителя. Въ този случаи окрѣжниятъ управителъ ще поднесе особено за това представление на Министерството на Финансите.

§ 8. Преbroителъ върви по редъ отъ къща въ къща и отъ домакинство при домакинство, а лицата се вписватъ въ преbroителния листъ съ имено означение и по родственъ редъ. (Гледай приимка на преbroителния листъ).

§ 9. Преbroяването на военни лица ще стане по сѫдия начинъ и въ сѫщото време съ преbroяването на гражданските. За това гражданските преbroители ще преbroятъ всичките военни лица които, на 1. Януарий 1881 год., намѣратъ въ участъка си; военни пакъ началици ще преbroятъ всичките военни и гражданска лица които, въ време на преbroяването, се намѣратъ въ военните здания.

III. Объема на преbroяването.

§ 10. За всѣко присъствието лице ще се зематъ слѣдующите подробни лични описания: име, прекоръ (име на фамилията), роднински или други отношения къмъ домакина (домакинята), родъ (мъжко, женско), години, гдѣ се е родилъ, въра, материнъ язикъ, женитбено отношение, обществено положение — занаятъ или какъ се прехраня (като се спомене особено да ли описаното лице служи въ войската), нѣмощи (глухонемостъ, слѣпота, лудостъ) и най-послѣ за временно присъствието ще се назначи мѣстото гдѣто тѣ обикновено живѣятъ.

За отстѫпващите лица при сѫдите описание ще се притури и мѣстото гдѣто се тѣ намиратъ.

IV. Какъ ще се постъпва при преbroяване.

§ 11. Написването пужните свѣдѣния става само на преbroителните листове какъто е приложение.

Общинските началици, относително преbroителните комисии, ще се снабдятъ о време отъ окрѣжните управители съ потрѣбното число преbroителни листове и инструкции (§ 13).

§ 12. Народа ще преbroи, до колкото е възможно, самъ себе си. За това всѣки домакинъ (-иня), или други членъ отъ домакинство подъ ржководството на първия (-вата), ще испълни на 1. Януарий 1881 г. преди пладнѣ всичките отдѣли на преbroителния листъ за всѣко лице отъ домакинство. Началиците на казарми (казли), мънастри, болници, сиропиталища, пансиони, затвори, тъмници и др. п. ще испълнятъ преbroителния листъ, като попишатъ лично сами всѣко лице, което се намира тамъ.

Ако домакинството се лишава отъ грамотни лица, то въ такъвъ случай преbroителъ по непосредственътъ, отговори на свѣкое лице отъ сѫщото домакинство, ще испълнява преbroителния листъ.

§ 13. Въ края на м. декември членовитъ на преbroителните комисии и доброволни преbroители ще разнесатъ и оставятъ при домакинствата преbroителните листове, като разяснятъ тѣхното употребление. На много- бройните домакинства ще се оставятъ толко листове, колкото сѫщото.

Сбиранието на листовете ще почне на 1 Януарий 1881 г. по пладнѣ (12 часа по евр. 7 1/2 часа по турски) и ще се свърши наврѣдъ на 2 януарий.

Преброителъ като сбере всичките преbroителни листове отъ една къща ще ги притвори (безъ да запиши) въ особенъ конвертъ, на който ще напише, по възможности, името на улицата и номера на къщата.

§ 14. Преброителъ съ длѣжни да се говори при предварително за правилното разясняване и събиране на преbroителните листове.

§ 15. Щомъ се свърши събирането на листовете, мѣстното началичество заедно съ преbroителните комисии ще прегледатъ съ особено внимание всѣко листъ и ако намѣратъ пogrѣшки ще ги поправятъ тозъ-частъ. Поправките ще станатъ не само за опредѣленето точното число, на лицата, но и за личните описания.

При извѣршиването пужните поправки ще се зематъ внимание състоянието на населението отъ срѣдно- срѣдно 1 януарий 1881 г. (Тъй напр. хора умрели по-слѣдно на 31 декември срѣду 1 януарий ще се пишатъ като живи, а новородените дѣца въ сѫщото време нѣма да се пишатъ).

При прегледането трѣба да се внимава да не би преbroителните листове да се турятъ въ чужди конверти, или да не би нѣкои конверти останатъ празни.

V. Пращането на преbroителните листове.

§ 16. Общинския кметъ, слѣдъ като се прегледатъ и поправятъ всичките преbroителни листове, притваря и запечатва всичките конверти (въ които се намиратъ преbroителните листове) въ единъ голѣмъ конвертъ, на който написва името на общината и трѣба да ги прати на надеждния околийски началикъ най-късно до 20 януарий.

Останалите празни неупот

Издаден въ Нашата Столица София на 5 декември 1880 год.

На първообразното съ собственната ръка на Негово Височество написано:

Александър.

Приподписано:
Министър на Финансите Каравеловъ.

По Министерството на Външните Дела.

Съ указ от 5-ий Декември № 690 се назначава за старши конни жандарм при Търновското Окръжно Управление, Иванъ Николовъ, а на място него се назначава младший конни жандарм от същото управление, Анастасъ Пъевъ; и двамата отъ денът на стихването имъ въ длъжност.

Съ указ отъ същата дата № 692 се назначава за Секретарь (писаръ) при Севлиевското Окръжно Управление, подсекретарь при Севлиевското Окръжно Управление Хр. Ст. Басмаджиевъ, а на негово място се назначава писецъ при това управление Ст. Н. Бояджиевъ; и двамата отъ денът на стихването имъ въ длъжност.

Съ указ отъ същата дата № 693 се назначава за подсекретарь при Софийския Окръжен Управлятел А. П. Игнатовъ отъ 1-ий декември 1880 г.

Съ указ отъ същата дата 1880 № 694 се назначава за секретарь на иностраница кореспонденция при Софийски градски управител г. Никола Стефановъ, на място г. Т. Тодорова, който съ същия указъ се уволява.

Съ указ отъ същата дата № 695 се произваждатъ вънтеръ-офицерско звание жандармът отъ Свищовската полиция; младшиятъ конни Николай Цвѣтковъ, Ангелъ Димитровъ и младшиятъ пъши Димитъръ Димовъ, за усърдното испълнение на обязаностите имъ.

Съ указ отъ същата дата № 698 се назначава за секретарь (писаръ) при Българския Окръжни на-чаликъ, Раховско окръжие, Димитъръ П. Козма, отъ денът на стихването му въ длъжност.

По Военното Вѣдомство.

Негово Височество въ София на 2 декември 1880 година изволи да издае следующий

Приказъ

№ 132.

Опредѣляватъ се на служба уволнените отъ Императорската Русска служба: Поручикъ Клечковски-Поручикъ съ старшинство отъ дена на производството му въ този чинъ въ Русската Армия, като се зачисли въ Врачанска № 8 дружина.

Бивши Софийски Окръженъ врачъ Докторъ Головъ — дружиненъ врачъ въ Плевенската № 10 дружина.

Назначаватъ се: Отъ упразднения западний воененъ отдель Докторъ Нановъ-врачъ въ Берковацката № 9 дружина.

Отъ Врачанска № 8 дружина Капитанъ Струпински Севлиевски Окръженъ Военски Началикъ.

Превеждатъ се: Отъ пършиятъ дружини: Търновската № 17 Поручикъ Верцински въ Радомирската № 3 дружина; отъ Радомирската № 3 Капитанъ Бъловъ въ Търновската № 17 дружина, и двамата на длъжности ротни командири.

Врачовете отъ пършиятъ дружини: Радомирска № 3 Шмаровъ и Ломъ-Паланска № 7 Золотовичъ-дружинни врачи: първи въ Раховската № 12 и втори въ Тетевенската № 5 дружини.

Причисляватъ се въ запасъ безъ прошение: Отъ конния полкъ Подпоручикъ Славчевъ.

Подписанъ Военниятъ Министъ Генералъ Эрпротъ.

Отъ Министерството на Финансите.

ПОСЛАНВАНЪЕ.

Денът 1 януари 1881 г. въ който тръбва да се изврши първото общо изброяване на народа въ Княжеството, съвсемъ приближава. Съ благодарение признавамъ че въ много окръзи нашите патриоти побързали да поемятъ длъжността доброволно преброителъ; на жалост обаче това не може да се каже за сичките 21 окръзи; Има даже мяста, где то при многократните поканвания отъ страна на вѣстниците власти, гражданитъ не пожелали да земятъ участие въ пребояването. За това считамъ своя длъжност да обърна внимание на съответствениците си върху поканването ми отъ 2 септември т. е. подъ № 8855 публикувано въ 69 бр. отъ „Държавенъ Вѣстникъ“ и препечатано въ другите бълг. вѣстници, като ги помоля да не отказватъ съдѣствието си при такова отъ общата важност дѣло. Доброволни преброителъ сѫ намъ необ-

които би отговаряли напълно на назначението си; а онъзи господи, които съ успѣхъ могътъ да записватъ населението, надявамъ се, че ще се намѣрятъ уврѣдени, ако имъ съ предходно нужни, защото при сегашното народно развитие тѣжко би се намѣрили достаточнно наемни преброителъ, дложи заплата. За това и още единъ път умолявамъ всички господи любители на народния напредъкъ и интересъ да пожъртуватъ за общо добро нѣколко часа отъ времето си и да спомогнатъ за точното изучване на нашия народ. Ласкаю се да вѣрвамъ че поканването ми ще намѣри отзивъ въ сърдцата на всички патриоти. Онъзи господи родолюбци, които желаятъ да бѫдатъ доброволни преброителъ, моля да се явятъ при вѣстния си кметъ, който ще назначи участъкъ за пребояване и ще имъ даде всичко потребно въ това отношение.

Началника на статистическото отдѣление.

М. Х. Сарофъвъ

П. И. Умоляватъ се редакциите на всички български вѣстници да препечататъ въ листовете си горното поканване.

София 5 декември 1880.

БАЛАНСЪ

на

Българската Народна Банка въ София

за мѣсяцъ Септември 1880 год.

Активъ	франка	с.
Касса	3029057	76
Шконтрирани полици	98365	50
Заеми по залогъ	7900	—
на земедѣлчески каси .	676805	08
на Источна Румелия .	908000	—
Смѣтки съ Банките	81316	45
Римеси и Тратти	116325	53
Текущи смѣтки	84030	84
Разноски на Банката	24219	55
по операциите	836	36
Влагалището	91818	95
	5118676	02

Пассивъ

Основниятъ капиталъ на Банката	1776597	27
Запасниятъ	176768	93
Правителственни фондове . .	2980721	34
Проценти отъ операциите . .	27653	40
Влогове	41834	51
Влогове за пазене	91818	95
Преходящи сумми	23281	62
	5118676	02

Отъ Буйновската митница.

Обявление.

№ 269

Съгласно съ предписанието на финансовото Министерство отъ 12 ноември подъ № 11978, Буйновската митница, частъ има съ настоящето си, да обяви за всеобщо знание на населението, че на 1-мартъ идущата 1881 година, управлението на тая митница има да се преѣсти отъ с. Буйновци въ г. Елена, отъ който денъ ще се нарича „Еленска митница“, за това г-да търговците кеите се изписали или вписъха въ Княжеството каквито и да било стоки прѣзъ казанната митница, тръбва отъ началото на търчени мѣсяцъ да се отправляватъ направо въ г. Елена за преглѣждане и заплащане на длъжните митарствени права за стокъ си.

с. Буйновци 25-ий ноември 1880 год.

Управлятелъ П. К. Гълъбаровъ.

Писаръ К. Касковъ.

2-(201)—4

Свищовски Мирови Съдъ.

Задочно решение.

Днес на 18-ий ноември 1880 г. Свищов. Мирови Съдъ В. Д. Марковъ разгледа въ рѣдовното си съдебно засѣдане открыто часа по 9 прѣдъ пладнѣ гражданското дѣло № 143. по тѣжбата на Хафузъ Ахмедъ Сюлюмановъ жителъ Свищовски противъ Мейзинъ Молла Мехмедовъ Хафузъ Ибисевъ тоже жителъ Свищовски за искачъ отъ (38) тридесетъ и осемъ лита турски.

На именното призованието представи се само ищеща а отъѣтвеника отъѣтствуваше, прочете се прошиението на

ищеща прието въ бивши Свищов. Окръженъ Съдъ на 6-ий мартъ 1880 г. подъ № 549, който като потвърди и устно съдѣржанието му, прибави че понеже отъѣтвеника съгласно троекратното публикуване призовката № 855. на помощниятъ Съдъ въ броевете №, №, 37, 38 и 39 на „Държавенъ Вѣстникъ“ отъ 2-ий 5-ий и 16-ий априлъ 1880 г. съ не представи въ Съдъ то мили Мирови Съдъ на основание записа, когото притежава да се отсѫди отъѣтвеника задочно и му заплати 38 л. л. остатокъ отъ 50-те л. т. също и Съдебните разноски фр. 72 и 59. сантими. Мирови Съдъ като има прѣдъ видъ 1) записа издаденъ отъ Мейзинъ Молла Ахмедъ Хафузъ Ибисевъ на 1292 год. (Арабилюахъръ) за л. т. 50. 2.) троекратната публикация на призовката № 855 на Свищов. Окр. Съдъ въ броевете №, №, 37, 38 и 39 на „Държавенъ Вѣстникъ“ отъ 2-ий 5-ий и 16-ий априлъ 1880 г.

Рѣши Задочно:

Осѫжда Мейзинъ Молла Ахмедъ Хафузъ Ибисевъ бывши жителъ Свищовски, а по настоящему живущъ въ неизвестно място, да плати на Ахфузъ Ахмеда Сюлюмановъ 38 лира турска въ издѣлжение на записъ, също и Съдебните разноски отъ фр. 72 и 59 сант. съгласно членове 71, 103, и 115 отъ Съдопроизводството по граждански подсѫди на Мировия Съдъ дѣла.

Това рѣшене е неокончателно и съгласно 132 чл. отъ същото Съдопроизводство п. чл. 284, отъ Временниятъ Съдебни Правила подлежи на апелъ въ единъ мѣсяченъ срокъ въ Русенск. Окръженъ Съдъ отъ денът на публикуването настоящето рѣшене, което е издадено на 18-ий ноември 1880 г.

Мирови Съдъ В. Д. Марковъ

2-(206)—2

Видински Мирови Съдъ.

Призовка.

по дѣло № 220

Видински Мирови Съдъ, съгласно ст. 47 отъ Съдопроизвод. по граждан. дѣла и на основ. ст. ст. 83, 114 и 115 пун. 3-ий отъ Временниятъ Съд. Правила, приглаша Багдже Османъ Аметовъ Нишли, бывши ж. на г. Видинъ, а сега отъѣтствующи изъ предѣлите на България, да се яви лично, или да прати свой пълномощникъ, въ (6) щестъ мѣсяченъ срокъ отъ последното напечатване на тъзи призовка, въ „Държавенъ Вѣстникъ“, за да приѧтствува при разглѣдането на искачъ, предявенъ противъ него отъ Емине Мустафова, на сума 2079 гр. по записъ.

Ако отъѣтвеникътъ Багдже Османъ Аметовъ Нишли, не се яви въ течението на горѣзначеното време, нито прати отъ странната пълномощникъ съ установлено по закона пълномощно, то дѣлото на точното основ. на ст. 115 отъ Съдопроизводството по гражд. дѣла по молбата на истеца, Емине Мустафова, ще бѫде разглѣдано за очно.

Камаратъ на Видински Мирови Съдъ се намира въ г. Видинъ, въ Сарайъ.

Видинъ 29 ноември 1880 г.

Видински Мирови Съдъ: Г. Д. Минковъ.

Секретарь: Д. Петровъ

2-(204)—2

Русенски Окръженъ Съдъ.

Обявление.